

Той доближи уста до ухото на сина си:

- Свършено е вече... Те са решили да го убият.

Добромир ^{се урине} като клъцнат. ^{Николица:}

- Кого?

- Царя. ~~И~~ ^{Николица} трябва да му се съобщи... Веднага. Разбегаш ли? До като не е късно....

Добромир млъчеше навъсен.

- А ти отгде знаеш? Ти не си ли от тях?

- По-тихо, за бога... Ако узнаят нещо, загубени сме.

Момъкът избухна нетърпеливо.

- Нищо не разбирам... Обясни. Кой ще го убие? Като се върне ли?

- Слушай, слушай... Нима време за губене. Ето що. Царят не ми вярваше. Колко пъти го предпореждавах, че се крои нещо. Сметеше се. А аз виждах всичко. По очите ги познавах... Трябваша само доказателства. И ето. Една вечер при мен дойде Николица. След дълги забикалки, най-сетне той ми каза, че наближава времето да откъне народа от гнета на Калояна. Аз се престорих, че се улавям на въдицата. Искях да изкопча нещо повече. Но те бяха благоразумни. Тогавя почнах да посещавам събранията им. И узнах много неща, но те още не ми доверяваха. Межеби след време щях да разбера истинските им намерения, но никой ме видял и обадил на царя. Затова той ме затвори. И аз не можех нищо да ^{узнах} ~~разбера~~. Но преди няколко дни, една вечер късно, при мен дойде Борил, некара стражата да ме пусне и ме заведе в палата. Разбрах, че и част от тукашните войски са с тях. Когато тяхни хора са на стража, аз имам доста голяма свобода. Излизам из кулата, ям каквото поискам. ^А на нощното заседание в палата, кой мислиш също присъствуваше?

- Кой?

- Царицата! Представи си. Долна жена... Очите ѝ заслужава